

Anatolský pastevecký pes - jaký vlastně je a co o něm víme ?

Vážení návštěvníci našich stránek, jsme přesvědčeni, že odpověď na tuto otázku najdete v článku z cyklu *Molosové (17) : Anatolský pastevecký pes*, který byl uveřejněn v časopise **Svět psů** 5/2002, a který Vám s laskavým svolením redakce předkládáme.

Pokud Vás toto plemeno zajímá, prosíme, čtěte trpělivě a pozorně, jelikož:

rozhodnout se pro molosse je věcí srdce, rozumu a odpovědnosti .

Obsah

1. Anatolský pastevecký pes.....	2
2. Země původu.....	3
3. Předchůdci anatolských pasteveckých psů	4
4. Minulost plemene	4
5. Anatolský pastevecký pes dnes	6
6. Povaha	7
7. Chování během hlídání.....	8
8. Agresivita.....	8
9. Výchova	9
10. Současný chov	10

Pro nás ideální rodinný pes :

Ay du Val de la Boissière s naší Sárrou

(na všech snímcích v tomto článku jsou buď naši anatolští pastevečtí psi anebo z našeho chovu)

1. Anatolský pastevecký pes

Počet plemen, jež se postupně objevují v České republice, neustále roste. Některá si získávají oblibu rychle, jiná se prosazují pomalu a hledají své příznivce jen obtížně. Mezi taková nová plemena patří i Anatolský pastevecký pes

Anatolský pastevecký pes je velké pastevecké plemeno, jež vzniklo přirozenou cestou. Podobně jako řada dalších pasteveckých plemen také anatólští pastevečtí psi se vyvíjeli po celé generace a učili se samostatně rozhodovat o svých povinnostech při ochraně stád. Proto jim nelze nařídít, aby zaútočili na kohokoliv nebo čelili čemukoliv, pokud se tak sami nerozhodnou na základě vlastního uvážení. To samozřejmě znamená, že jsou velmi nezávislí a vzhledem k nízkému kořistnickému pudu může být značně obtížné je motivovat, aby udělali něco, co není v souladu s jejich vrozenými instinkty. Z toho je zřejmé, že anatólský pastevecký pes rozhodně není psem pro každého, a pokud někdo hledá poslušného a snadno zvladatelného psa, bude zřejmě spokojenější s plemeny, jež byla vyšlechtěna s důrazem na poslušnost a ovladatelnost.

Anatolský pastevecký pes je impozantní a eventuální vetřelce dokáže zastrašit již svým zjevem. Velké šelmy mají před psy této velikosti respekt. Velcí strážní psi nemusí být nijak zvlášť bojovní, ale proti případnému útočníkovi nebo vetřelci dokáží zasáhnout s potřebou důsledností.

Velká pastevecká plemena se dnes po celém světě těší zvýšenému zájmu. Lidé se z přeplněných měst uchylují na venkov a vracejí se k chovu skotu, drůbeže, ovcí nebo exotických zvířat. Tito lidé samozřejmě využívají čilých a obratných ovčáckých psů, kteří jim pomáhají ovládat a řídit stáda, ale s oblibou si pořizují také velké pastevecké psy, aby u nich plnili svoji původní úlohu – chránili a provázeli stáda.

Anatólští pastevečtí psi jsou poměrně klidní psi – a to platí i o štěňatech. Jejich kořistnický pud je nižší než u většiny jiných plemen a rychle si zvykají na ostatní domácí zvířata a stáda, která mají za úkol chránit. Jsou známy případy, kdy dospělé feny kojily jehňata a ostatní mláďata zvířat, která měly ochraňovat. V některých zemích zůstávají i dnes strážní psi se svými stády po většinu roku, aniž by je hlídal člověk. To samozřejmě platí i pro anatólské pastevecké psy. Pokud dostane takový pes hlad, není tu lidská ruka, která by ho nakrmila. Psi si pak loví hlodavce a jinou drobnou zvěř, ale nikdy se nedotknou zvířat, která mají chránit.

Anatólští pastevečtí psi mají poměrně silně vyvinutý teritoriální pud. Pohybují – li se na neoploceném pozemku, mají většinou tendence své teritorium postupně rozšiřovat.

Obecně mají anatólci vynikající vztah k dětem. Vzhledem k tomu, že v zemi původu museli vždy strážít stáda před vlky a toulavými psy, vystupují aktivně nepřátelsky vůči jiným psům. Správnou výchovou a socializací však lze tento nežádoucí rys jejich povahy tlumit. Mají vynikající smysl pro hierarchii v rámci vlastní smečky, a jakmile jednou vznikne hierarchický žebříček, bývá toto uspořádání velmi stabilní.

Charakteristickým povahovým rysem prakticky všech plemen pasteveckých psů je nezávislost. Třebaže anatólští pastevečtí psi vyhledávají přítomnost svého majitele (mají-li tu možnost), rozhodně od nich nemůžeme očekávat snahu splnit každé naše přání, jak jsme tomu zvyklí u některých sportovních a ovčáckých plemen. Anatólského pasteveckého psa nepochybně potěší, budeme-li s jeho chováním spokojeni, ale nebude se nijak usilovně pokoušet nám vyhovět.

Psi tohoto plemene mají sklony k dominanci a vždy se budou pokoušet ostatním psům a lidem ve svém okolí. To samozřejmě neznamená, že by se nechovali jako příjemní a milí společníci, ale kdykoliv nastane situace, ve které můžou využít privilegii alfa-jedince ve smečce, s chutí se jí chopí.

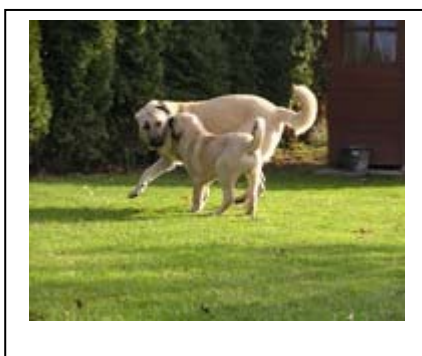
Anatolci jsou obecně nejvhodnější do rodin, ve kterých se psům nikdy nepodařilo převzít velení. Rozhodneme-li se pro ně, musíme být ochotni věnovat dostatek času jejich dokonalé socializaci a výchově.

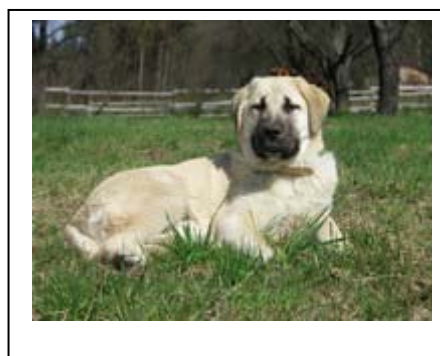
Coban, 3 měsíce

Fir v akci, 3 roky

Ay, 2 roky a Zeki, 4 měsíce

Buffy, 3 měsíce

2. Země původu

Anatolský pastevecký pes pochází z míst, jež leží na území dnešního Turecka. Turecko je rozlehlá země o rozloze téměř 800 tisíc kilometrů čtverečních. Představuje historickou spojku mezi Evropou a Asií. Na jih vytékají z Turecka řeky Tigris a Euphrat a tečou územím historické Mezopotámie – kolébky civilizace. Tyto významné skutečnosti formovaly také fascinující tureckou historii. Tato oblast je odnepaměti zemí nekonečných konfliktů a neustále se měnících hranic. Je to zádumčivá a strohá krajina, tvrdá ke svým obyvatelům, jimž hrozí zemětřesení, extrémní horko, chlad a často neschůdný terén. Zdejší historie je plná bojů, bitev a barbarů, dobyvatelů, otroctví, sporů mezi místními kmeny a náboženských válek, vzkvétajících a hroučících se říší. Osmanská říše (poslední říše starého Turecka) byla kdysi třikrát větší, než je dnešní Turecko. Jednou z prvních významných říší na tomto území byla chetitská říše zhruba dvě tisíciletí před naším letopočtem. Území obecně známé jako Anatolsko zabírá 97 procent území dnešního Turecka. Velká náhorní planina v nadmořské výšce přesahující většinou 1200 metrů nad mořem je rozdělena řadou horských řetězců a vyhaslých sopek (například Ararat o výšce 5165 metrů). Proláčky a jezera jsou obklopeny vysokými vrcholky hor a širokými planinami. Klima anatolské plošiny nese charakteristiky stepní nebo polopouštní oblasti. Letní teploty mohou přesahovat padesát stupňů a v zimě poklesne sloupec teploměru často až pod třicet stupňů pod nulou. Teplotní extrémy jsou výraznější na severních hranicích Turecka.

3. Předchůdci anatolských pasteveckých psů

Prvními obyvateli Turecka byli neolitické kmeny, které přišly ze Střední Asie. Pravděpodobně s sebou přivedly také první mohutné psy podobné mastifům a pocházející původně z Himalájí. Lidé se postupně vyvíjeli a kultura lovců a sběračů se rozvinula na kulturu zemědělskou. Postupně si začali domestikovat domácí zvířata – kozy, ovce a skot. Této změně se situace museli přizpůsobit také domestikovaní psi. Lidé je přestali využívat výhradně k lovu – a začali je používat také na ochranu stád. Pracovně využívaní předci dnešních anatolských pasteveckých psů existovali po více než šest tisíc let.

Náš první anatolský pastevecký pes (pes) - TAPU du Val de la Boissère.

Původních mohutných psů žijících v této oblasti si vysoce cenili také Babyloňané. Archeologické nálezy z Mezopotámie dokazují, že psi typu mastifa se používali k lovu a v boji. Britské muzeum v Londýně má ve svých sbírkách dobře zachovaný reliéf z babylonské říše zobrazující psa, který silně připomíná dnešního anatolce. Na vzhledu dnešního anatolce se nepopíratelně podíleli také dlouhonozí a hbití lovečtí psi z jižních oblastí Mezopotámie. Jejich vliv je dodnes patrný v dolní linii, dlouhých končetinách, suché tlamě a rezervované povaze anatolských pasteveckých psů.

Naše první feny anatolského pasteveckého psa Ela a Faska (Ela byla prvním Anatolským pasteveckým psem importovaným do ČR).

4. Minulost plemene

Vyprahlá půda, chudá vegetace a kamenitý terén donutily houževnaté obyvatele Anatólie k převážně nomádkému způsobu života. Živobytí rodinných klanů záviselo na chovu stád ovcí a koz. Pastevci putovali z kraje do kraje a na svých cestách budovali osady. Někdy trvalo celá léta nebo desetiletí, než se vrátili do svých původních rodinných osad nebo vesnic. Stáda poháněná holemi a kameny v rukou

pastevců putovala na kopce a planiny a spásala skromnou trávu v okolí osad. Hlavní úlohou velkých psů, kteří provázeli stáda, bylo chránit zvířata a jejich majitele. Termín, kterým se označovali tito velcí psi, byl Coban kopegi (Cho-ban Ko-pey), turecký název pro „psa pastevece“. Tito psi žili mírumilovně se stádem a chránili ho – a pastevec jim prakticky nikdy nevěnoval žádnou pozornost. Psi zůstávali ve dne v noci se zvířaty, v zimě spali na slabém sněhovém poprašku na promrzlé půdě a v létě ušli celé dlouhé kilometry na rozpálených planinách a ve zvířeném prachu. Byli dostatečně rychlí, aby doběhli na okraj stáda o mnoha stech zvířatech, které se páslo široce rozptýlené, a museli být dostatečně silní, aby přemohli vetřelce, který se odvážil vstoupit do jejich teritoria. Turečtí ovčáci byli do značné míry závislí na schopnostech svých čtyřnohých strážců. Bohatství mocných se poměřovalo podle velikosti jejich stád, a proto pastevcí spoléhali na vynikající schopnosti svých pasteveckých psů. Pokuta za zabití dobrého anatolského psa se vyplácela v obilí a provinilec musel poškozenému odevzdat hromadu obilí, jejíž výška sahala tam, kam by dosahoval zabitý pes zavěšený za ocas. Ve tvrdých podmínkách Anatolie přežívali jen nejsilnější a nejzdravější psi a přirozený výběr psů s nejlepšími pracovními schopnostmi postupně vytvořil pasteveckého psa poměrně jednotného vzhledu, který je nyní mezinárodně uznáván jako anatolský pastevecký pes.

Turecko je rozlehlá země a žije v ní velký počet stád, a proto se mezi anatolci vyskytovaly vždy určité regionální rozdíly v typu, barvě a krevních liniích. Některé kmeny, zvláště ty, jejichž stáda se pásala v nejdlehlějších končinách, žily izolovaně po poměrně dlouhou dobu. Nicméně i takové kmeny spolu obchodovaly a celou neklidnou oblastí se mnohokrát přelévaly jiné nomádské nebo bojovné kmeny, jež si s sebou vedly stáda provázená vlastními psy. Díky tomuto obchodu a příchozím cizím kmenům získával chov pasteveckých psů na území Turecka potřebnou novou krev a uchoval si svoji dynamiku po celé věky.

Místní obyvatelé psy prakticky nikdy nechovali jako společníky nebo rodinné psy, ale někteří psi měli možnost žít se svými pastevcí ve vesnicích v době, kdy se stáda připravovala na prodej nebo výměnu. Od anatolských pasteveckých psů se očekávalo, že budou dokonalými strážci a ochránci stád – stejně se předpokládalo, že budou k ostatním vesničanům a především k jejich dětem. Ve vesnicích se hodnotila inteligence a spolehlivost psů podle jejich přístupu k běžným každodenním činnostem. S agresivními psy neměl nikdo slitování a nezřídka skončili s proříznutým hrdlem. **Výsledkem této tvrdé selekce je plemeno s vyrovnanou povahou a vynikajícími pracovními schopnostmi.** Pastevcí si dobrých pracovních psů vysoce cenili a někdy se vydávali na dlouhé cesty, jen aby našli pro svého psa vhodného partnera. Naživu ponechávali jen málo fen a ty obvykle zůstávaly ve vesnicích nebo osadách. Stádo většinou provázeli dva nebo tři psi a jen zřídka feny. Nelitostný výběr čekal i narozená štěňata – pastevcí většinou ponechávali jen jedno nebo dvě štěňata, aby nahradila stárnoucího psa. Aby se předešlo možnému poranění, mladým psům se krátce kupírovaly uši, z nichž pak zbýval jen malý pahýlek. Poranění ucha totiž silně krvácí a snadno se infikuje hejny much.

Na psy zbývalo vždy jen málo potravy. Odrůstající štěňata dostávala kozí mléko a odřezky, aby vyrostla a zesílila natolik, že byla schopna provázet stádo. Psi nemohli spoléhat ani na to, že dostanou hubenou almužnu skládající se ze šrotu a zbytků. Proto psi, kteří přežili, byli velmi skromní a doplňovali svoji stravu chytáním hlodavců a jiných malých zvířat - nikdy však neublížili zvířatům, jež jim byla svěřena.

Když opět nastal čas a pastevcí se museli se svými stády pohnout opět dál, velké kmeny se rozdělily, protože nadměrný počet členů klanu a omezené zdroje, které měla rodina k dispozici by osadu jen přetěžovaly. Kmeny se stěhovaly nejen proto, aby našly novou pastvu pro svá rostoucí stáda a vzrůstající počet členů rodiny – stěhování bylo také přirozeným způsobem zachování hygieny. Pozemky na nichž se stádo páslo déle, zaplavili paraziti a ti mohli způsobit povážlivé ztráty. Psi se znovu dostali na planiny,

kde opět strážili stáda. Cenní psi nosili silný železný obojek s dlouhými hroty, který chránil jejich hrdlo před útočníky.

Anatolské pastevecké psy potkáváme v Turecku i dnes – stráží stáda svých majitelů se stejnou věrností a nepodplatitelností jako dnes.

Basari, 1 rok

Babacan, 7 měsíců

Curetkar, 9 týdnů

Daniska, 9 týdnů

5. Anatolský pastevecký pes dnes

Anatolský pastevecký pes patří podle klasifikace FCI do skupiny II mezi horské psy molosského typu. Tento velký, na pohled drsný a impozantní pes, je mimořádně skromný, vytrvalý a pohyblivý. Jsou velcí a silní, ale nikdy nepůsobí těžkopádně. Anatolci patří mezi velmi stará pracovní plemena a na první pohled působí dojmem funkčnosti a výkonnosti – bez jakýchkoliv extrémů v exteriéru či povaze. Kohoutková výška psů činí 74 až 81 centimetrů a psi váží od 50 do 65 kilogramů. Feny měří 71 až 79 centimetrů v kohoutku a váží od 40 do 55 kilogramů. Nutno však poznamenat, že řada psů tohoto plemene mívá silnější kostru nebo naopak lehčí stavbu těla, a tak se nemusí nutně vejít do těchto mezí. Velikost je důležitá, ale nesmí být na úkor správného typu, nesmí se nepříznivě projevovat v pohybu a nesmí být na úkor celkové harmonie psa. Před exteriérem se dává přednost povaze, protože je důležité zachovat vynikající pracovní a povahové vlastnosti tohoto plemene. Anatolci by vždy měli být štíhlí. Anatolský pastevecký pes má velkou a širokou hlavu se středně vyjádřenou čelní rýhou. Je-li pes v klidu, neměl by mít patrné vrásky. V pozornosti se mohou na čele vytvořit nepříliš výrazné vrásky. Silná hranatá tlama je krátká, ale přesahuje poněkud třetinu celkové délky hlavy. Pysky jsou přiměřeně vyjádřeny, koutky tlamy těsně přiléhají. Oči jsou středně velké, mandlového tvaru a hnědé nebo jantarové barvy. Dospělí anatolci mají silné plece, hluboký hrudník s dobře klenutými žebry. Končetiny

jsou dlouhé a břicho je dobře vtažené. Díky tomu jsou anatolci hbití a v boji s šelmami, které napadly stádo, velmi úspěšní. Hřbet je poměrně rovný s lehce klenutými bedry. Ocas je dlouhý a anatolec ho může nést dole v mírném oblouku nebo ho může v pozornosti stočit nad hřbet. Za pohybu zůstává horní linie poměrně rovná, pohyb psa vyzařuje sílu a je velmi plynulý. **V pohybu se anatolec podobá lvu.** Anatolci mají hustou patrovou srst, jež je na krku ještě hustší a poněkud delší. Většina anatolců má středně krátkou nebo středně dlouhou srst, která nevyžaduje žádnou zvláštní péči. Textura srsti je dostatečně tvrdá, aby odpuzovala nečistoty, a nemá sklon se zaplétat, zplstnatět ani zachycovat semena rostlin opatřena háčky. Pesíky mírně přesahují hustou podsadu. V jediném vrhu se může vyskytnout celá řada barev i druhů srsti. Srst však nikdy není dlouhá, ale neměla by být ani příliš krátká a hladká. U anatolského pasteveckého psa jsou povoleny všechny barvy a jednotlivé barevné rázy mají vlastní názvy. Klasickým a nejčastějším zbarvením je plavá s černými ušima a maskou – tomuto zbarvení se někdy říká karabaš (což znamená černá hlava). Kangal je jiný název tohoto barevného rázu, jenž se vyskytuje v oblasti Sivas v Turecku. Často se ale setkáváme se skvrnitými psy, žíhanými, šedými nebo dokonce černými psy. Ne všichni plaví psi mají černou masku.

Na tomto místě bychom se pravděpodobně měli zmínit i o tom, že v Turecku existují také další plemena pasteveckých psů – třeba akbaš, který je čistě bílý nebo krémový, má obecně delší srst a je protějškem například slovenského čuvače nebo pyrenejského horského psa – toto plemeno dosud nedosáhlo mezinárodního uznání a kromě země původu ho uznává jen americká chovatelská organizace UKC.

Štěňata Ely ve věku 6 týdnů

6. Povaha

Anatolský pastevecký pes je především strážním a hlídacím psem. **Je naprosto věrný a svoji rodinu, její majetek a území může bránit až s neuvěřitelným zaujetím. Pokud někdo vstoupí na jeho území, je podezřívavý a rezervovaný.** Anatolci nemají nijak zvlášť otevřenou povahu a netouží se přátelit se všemi. Většinou nemají rádi neomalený přístup a v některých případech jim vadí nežádoucí dotyk nebo poplácání od cizí osoby, zvláště pokud se cizí člověk dotýká jejich hlavy. Ani v nejmenším nejde o plachost – jde jen o to, že anatolci dávají přednost tomu, když se kontakt s nimi přizpůsobí jejich představám. To mají asi na mysli lidé, kteří říkají, že anatolec očekává, že bude společností formálně představen. Nemají rádi příliš průrazné cizince. Setkáváme-li se s anatolcem poprvé. Měli bychom mu v klidu nechat očichat dlaň, než se ho poprvé dotkneme. **Anatolský pastevecký pes je smělý a sebejistý, ale bez zbytečné agresivity.** O tom, zda je třeba projevit přiměřenou dávku důraznosti, rozhoduje sám a vyostřující se situaci zvládá s rostoucími známkami stupňující se asertivity. Jeho schopnost spolehlivě ochránit stáda závisí na jeho sklonu k samostatnému a nezávislému rozhodování. Anatolec vyhodnotí situaci, odhadne míru hrozícího nebezpečí, a podle toho také jedná. Pokud útočník opustí jeho území, jakmile se anatolec zvedne a zavrčí, celá věc tím pro anatolského pasteveckého psa končí. **Právě pro jeho povahu se u anatolského pasteveckého psa rozhodně nedoporučuje obranářský výcvik.**

Donutit anatolského pasteveckého psa k útoku, pokud sám situaci nepovažuje za nebezpečnou, může být velmi obtížné – ale na druhou stranu budeme-li psa neustále pobízet, může se rozzlobit a pak nebude nijak snadné ho zastavit na povel. Anatolský pastevecký pes nemá nijak zvlášť vyvinutý kořistnický pud, ale má silnou vazbu ke své „rodinné jednotce“. Má silný vlastnický a ochranný vztah ke zvířatům a lidem, s nimiž vyrůstal, a věrně chrání a brání všechno, co pokládá za součást svého teritoria. Protože má silný „vlastnický pud“, který je součástí jeho vztahů s rodinou, nebude se chtít dělit o své „stádo“ s jiným strážním psem. Vždy je důležité vybudovat správné hierarchické uspořádání, jež je pak stabilní a trvalé.

Ay a Tapu

Ay, 7 měsíců

7. Chování během hlídání

Anatolec pravidelně obchází hranice svého teritoria a vyznačuje si ho. Podle toho, jak velkou oblast může přehlédnout, si vytvoří ochrannou zónu a tzv. vnější „nárazníkové“ pásmo. Pak se usadí uvnitř své oblasti v místě, které pokládá za výhodné. Rychle se naučí, co je běžná denní aktivita lidí v jeho oblasti, a nezkušenému pozorovateli se bude zdát, že jen polehává kolem, aniž by něco dělal. Jakmile se objeví potencionální vetřelec poblíž vnějšího pásma, pes zaštěká. Oznamuje tak, že něco viděl. Pokud se potencionální vetřelec blíží a vstoupí do vnějšího pásma, anatolec se hlasitě rozštěká. Doma anatolec oznámí příchod každého návštěvníka a očekává, že se bude moci s návštěvníky pozdravit s určitou formálností. Obecně jsou anatolci velmi zvědaví, ale chovají se rezervovaně. Po seznámení s hostem si anatolec obvykle lehne opodál a vše pozorně sleduje ze zdvořilé vzdálenosti. Chce-li návštěvník vstoupit bez doprovodu majitele do domu, anatolec se mu postaví do cesty. Provází-li návštěvníka majitel, anatolský pastevecký pes nemá proti vstupu návštěvníka do domu námitek. Anatolský pastevecký pes je odvážný a sebevědomý pes, který se nenechá nijak snadno vyprovokovat. **Je klidný a pozorný. Nevyhledává problémy, ale jestliže jim musí čelit, rozhodně necouvne.**

8. Agresivita

Anatolský pastevecký pes je velmi klidný a jeho agresivita se omezuje na úroveň nutnou na adekvátní odpověď útočníkovi. Lidé ho nikdy nevyužívali k lovu a zabíjení. Pokud tedy vetřelec opustí jeho teritorium po prvním varování, anatolec nijak nepokračuje. Pokud anatolského

pasteveckého psa někdo obtěžuje (například člen rodiny nebo jiné zvíře z rodinného „stáda“), obvykle otočí hlavu stranou. A když obtěžování neustává, zvedne se a odejde.

9. Výchova

Všichni bychom si přáli dobře vychovaného psa – a pak je třeba začínat s výchovou hned od štěněte. Výchova, to není jen obojek, vodítko a cviky na vodítku – výchova je nikdy neustávající proces, který ovlivňuje každá naše interakce se štěnětem nebo psem. Zahrnuje pozdrav se psem, jednoduché povely, zásady hierarchicky správného chování, odměny i pokárání.

Zeki vychovává štěňata

Se štěnětem je třeba hned od malička manipulovat – prohlížet uši, kontrolovat zuby a tlapy, kartáčovat srst. Nečekejte, až se psovi zapíchne hřebík do tlapy, abyste najednou zjistili, že máte psa, který si tlapu nenechá ošetřit. Štěně musí znát laskavé jednání a manipulaci, dokud je malé, abyste si mohli jemně vynutit jeho trpělivost a poslušnost.

Obecně platí, že anatolec vyžaduje vzhledem ke svým sklonům k dominanci důslednou a láskyplnou výchovu hned od prvních dní, ovšem bez zbytečné tvrdosti nebo přetěžování. Není to pes, u něhož bychom mohli očekávat slepou poslušnost, ve svém jednání bude vždy spoléhat především na svůj úsudek, a proto je třeba věnovat mimořádnou pozornost dokonalé socializaci. Anatolec musí být proto dokonale připraven na možné situace, s nimiž by se mohl setkat, aby byl schopen v nich přiměřeně reagovat.

Anatolského pasteveckého psa stačí pravidelně vykartáčovat (především v období línání, kdy pes vyměňuje intenzivně svoji hustou srst), jinak nevyžaduje žádnou zvláštní péči.

I přes svoji velikost se anatolec dožívá poměrně vysokého věku – poměrně běžný věk je u těchto psů dvanáct až patnáct let.

Anatolec rozhodně není pes, kterého bychom měli trvale zavírat do bytu. Aby se cítil dobře, potřebuje dostatek pohybu a volné nebe nad hlavou. **Nejvíc mu vyhovuje prostorný, dobře oplocený pozemek, který může chránit před vetřelci jako vlastní teritorium.** Vzhledem ke kočovnému životu v zemi původu musí být oplocení pozemku dostatečně kvalitní, aby si pes nerozšiřoval své teritorium a současně aby na jeho teritorium nevstupovali případní vetřelci.

10. Současný chov

Anatolský pastevecký pes se i v současnosti chová ve své zemi původu v podmínkách, jež se za poslední staletí prakticky nezměnily. V Turecku tito psi i nadále samostatně stráží a chrání stáda svých majitelů. Vzhledem k podmínkám, které panují v zemích kontinentální Evropy, zde toto plemeno dosud příliš rozšířeno není, ale poměrně značné popularitě se těší ve Spojených Státech, kde je dnes registrováno zhruba tři tisíce těchto psů. Setkáme se s nimi například i v Austrálii, kde se využívá ve své původní pracovní oblasti – strážení stád. Několik chovatelů anatolských pasteveckých psů je také ve Velké Británii.

V ostatních evropských zemích je chovatelů poměrně málo a i u nich je třeba se nejdříve důkladně informovat například na průkazy původu jejich psů. Import anatolských pasteveckých psů do zemí FCI totiž někdy probíhá poněkud chaoticky a řada jedinců bývá registrována v jiných plemenných knihách než knihách uznávaných FCI. Tito psi se pak musí v České republice registrovat do pomocných registrů a bývá velmi obtížné najít pro ně partnery s dostatečným počtem známých generací předků tak, jak to vyžadují předpisy.

Anatolský pastevecký pes je molossem celým svým odvážným srdcem. Je to impozantní plemeno mimořádných vlastností, avšak v našem kynologickém světě je to plemeno dosud téměř neznámé. Je jen na chovatelích a majitelích těchto pozoruhodných psů, aby je dokázali představit veřejnosti v tom správném světle a v dostatečné míře. Pak lze očekávat, že si anatolci najdou stabilní okruh obdivovatelů, kterým bude vyhovovat jejich nezávislá a samostatná povaha a kteří dokážou ocenit jejich odvalu, soběstačnost, robustní zdraví – a v neposlední řadě také dlouhověkost, která je mezi velkými plemeny psů neobvyklá. Rozhodnout se pro molossa je věcí srdce, rozumu a odpovědnosti – a anatolský pastevecký pes rozhodně nezklame.

- me -

Vyšlo v časopise Svět psů 5/2002.

Bez komentáře.....